

A mi Balkánunk

2005. május 25-én délvidéki útra indult lapunk szerkesztőgárdája. A vajdasági Nyitott Távlatok civil szervezet meghívásának eleget téve Szabadkán mutatkozott be a Belvedere Meridionale szerkesztősége.

FOTÓ: ZAKAR PÉTER

Először a határ közelében lévő Palicson álltunk meg, ahol Hegedűs Attila fogadta a csapatot. Vendéglátóként rá hárult az idegenvezetés sok türelmet igénylő feladata. Rövid sétát tettünk a Palicsi-tó partján, ismerkedtünk az annak idején oly divatos üdülőhellyel. A kulturált környezetben először éreztünk meg valamit a hajdani Délvidék hangulatából, azt hiszem nagyrészt a szerény kilátásokkal rendelkező jelennek köszönhetően.

Kosztolányi városát délután három körül értük el. A nyüzsgő város nyugalma talán a kelleténél több rendőr is vigyáz, szinte százméterenként láttunk gyalogos vagy autós járőröket. Szabadkán először egy kifőzdét kerestünk fel, számomra kiejthetetlen és megjegyezhetetlen nevű, de finom szerb ételek sorát kóstolva meg, nem is beszélve a sörről. A gasztronómiai kitérő után végig sétáltunk a Korzón. Ennek végén a Szabadkai Népszínház korinthoszi oszlopos épülete magasodik, amely elé nemrég Cserni Jován „cár” szobra került. Innen karnyújtásnyira áll a városháza, amely a magyar szecessziós építészet egyik csúcsa. Lenyűgöző méretű épület, melynek

igazán különleges részeit odabent találtuk meg. (Itt nemcsak arra gondolok, hogy közelről láthattuk a szabadkai látogatáson lévő Szili Katalint.) A városnézést a város egyetlen magyar kézben lévő kávéházában fejeztük be.

Végül hat óraker kezdetét vette a szakmai program. Először Zakar Péter köszöntötte a megjelenteket, majd Döbör András volt főszerkesztő ismertette a lap történetét. Külön kitért minden rovat történetére, valamint az egyes szerkesztőgenerációk preferált témáira. Ezután Kiss Gábor Ferenc főszerkesztő ragadta magához a szót, ecsetelve a Belvedere jelenlegi helyzetét és a hallgatókkal kialakított különleges kapcsolatot. Végezetül Jancsák Csaba vázolta a lapot működtető alapítvány pénzügyi helyzetét, kiemelve a könyvkiadásban elért sikereket is. (Ezt alátámasztandó a Belvedere Meridionale könyvbemutatóira jellemző ingyen könyvek is kiosztásra kerültek.) Ezután az érdeklődő vendégek kérdezhettek, akik főként az idősebb generáció tagjai közül kerültek ki. Tulajdonképpen inkább köszönetnyilvánítások hangzottak el, és lassan egy oldott hangulatú, kötetlen beszélgetés bontakozott ki. Később ez folytatódott a szomszédos kocsmában egészen hazaindulásunkig.

Este tíz körül a röszkei határon ért minket a legnagyobb meglepetés. Miután az egész nap kiválóan sikerült, épp az utolsó pillanatban adódott egy kellemetlenség. Nyolcfős delegációnk egyik tagja elveszítette útlevelét, és így az a veszély fenyegetett, hogy Szerbia nem túl közeli uniós csatlakozásáig ott kell maradnia. Szerencsére sikerült tele-

A TÖRTÉNELEMHAMISÍTÁS ÍZLÉSTELEN PÉLDÁJA: A FŐ TÉREN CSERNI JOVÁN „CÁR” SZOBRA

fonon elérni a Szabadkán maradt barátokat, akik megpróbáltak segíteni. Az egyik autó tehát visszaindult a városba, a többiek pedig átlépték a határt. Miközben az ismerős utakat róttuk, sms-ben jött a hír, hogy épp az évszázad Bajnokok Ligája döntőjét szalasztjuk el. Az autó is rakoncátlankodni kezdett, de végül visszaértünk Szabadkára. A határat-

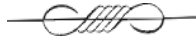
lett éjszakáznia. Ekkor újabb telefonok következtek szállásügyben, nem remélt gyors sikerrel. Végül minimális embervesztéssel zárhattuk ezt az igazán felejthetetlen napot, és tértünk haza Szegedre.

Köszönet minden szabadkai barátunknak!

BÍRÓ CSABA

I N M E M O R I A M ∞

Ki volt nekünk Pongrátz Gergely?

Meghalt Pongrátz Gergely. A halál 73 éves korában érte utol, magyarországi életművének, a Kiskun-majsa-Maris puszta földjén álló tanyáján létesült, 1956-os múzeum udvarán. A hír bennünket, akik Pongrátz Gergelyt jól ismertük, hozzá meleg, bajtársi érzelemmel kötődöttünk, nagyon fájdalmasan ért. Tudtuk, hogy élénk életszeretete révén

számos terve és feladata várt még megvalósításra, amit a halál már lehetetlenné tett számára. Tudtuk, hogy élete egyedi és pótolhatatlan azok soraiban, akik még élnek, a forradalmat átélő, abban résztvevő, azt győzelemre vivők között. A számos forradalmi fegyveres helyszín között a Corvin köz vált a legismertebb legendává, ami nem a legendagyártók-